

EL TEMPS

La universitat és nostra, l'Estatut, no

Amb la celebració del Nou d'Octubre com a teló de fons, al govern que presideix Eduardo Zaplana no se li ha acudit una altra cosa que interferir en l'autonomia universitària i proclamar a tort i a dret que els estatuts de la Universitat Jaume I de Castelló són il·legals. Segons les al·legacions de la Conselleria de Cultura, és contrari a dret anomenar al País Valencià, País Valencià, i al català, català. Les úniques denominacions permeses són, segons la Conselleria, les de Comunitat Valenciana i la de valencià, les que apareixen a l'Estatut d'Autonomia. El consell d'estat, consultat per aquest motiu, no opina el mateix i no veu il·legalitat on la veu la Conselleria. Se'n dedueix d'això un fet molt greu: el Consell de la Generalitat valenciana està impedit l'aprovació d'uns estatuts lliurement triats en el claustre universitari, el màxim òrgan de representació, sense arguments legals, per mera oposició política. Exerceix així un poder que no li pertoca i envaeix un camp, l'universitari, que sense autonomia és un ens mort.

Però podem anar encara una mica més enllà i analitzar l'excusa que la Conselleria ha utilitzat per intentar trencar la voluntat del claustre de la Universitat: l'Estatut d'Autonomia. En nom d'un fals consens, l'Estatut apareix generalment en boca dels diputats valencians com un instrument valencià i de concòrdia que possibilita l'autogovern i el desenvolupament del poble valencià. Resulta una mica trist haver de recordar-ho, però aquesta imatge és completament falsa. Encara que s'haja generat una cortina de silenci gairebé unànime al voltant de l'ominós origen d'aquest estatut, una mirada històrica ens recorda fàcilment que la via 143 de la Constitució, l'anomenada via lenta que pactaren entre el PSOE, la

UCD i el partit comunista, va impossibilitar la votació popular i l'actual estatut no va ser aprovat pels valencians sinó per les Corts de Madrid. Els vots dels diputats andalusos, per exemple, tingueren més pes que l'opinió del poble valencià. Aquesta és la crua veritat sobre l'estatut que tant s'estimen partits polítics com el Partit Popular, el PSOE o Unió Valenciana, i això no el legitima per ser un estatut "dels valencians", sinó "per als valencians". Imposat, que no triat.

Al contrari, les universitats valencianes, unes més que altres, han desenvolupat en aquests últims anys una tasca conscient encara que malau-

radament difícil de valencianització i han defensat els nostres trets d'identitat de forma insubornable. I la creació de la Jaume I de Castelló és un exemple que demostra com pot sorgir un centre per voluntat dels seus creadors, sense interferències externes i amb clara voluntat de servir el país on s'ubica. Des de la Universitat de València, el seu centre d'origen, el Centre Universitari de Castelló es va convertir en universitat de manera modèlica, sense

aldarulls ni enfrontaments. Van ser els professors i els alumnes els qui van decidir i són els qui ara volen tenir uns estatuts on poder utilitzar terminologia científica i històrica i no la pactada a Madrid. Els acompanya la llei, però a més, la raó més evident. Resulta per això enormement ridícul sentir una altra vegada aquella vella acusació que ara ha fet seua el president Zaplana que diu que "la universitat viu d'esquena al poble valencià". La universitat no és un gueto, està formada per professors, treballadors i alumnes, valencians en tant que viuen i treballen al País Valencià, que trien lliurement les seues normes de funcionament, justament al contrari del que va passar amb l'Estatut d'Autonomia. La Universitat Jaume I, totes les universitats del País Valencià, són nostres. L'Estatut no. ■

"La universitat no és un gueto, està formada per professors, treballadors i alumnes, valencians en tant que viuen i treballen al País Valencià, que trien lliurement les normes. Justament al contrari del que va passar amb l'Estatut d'Autonomia."